

ex. ř. z důvodu, že prý se dotýká příslušenství nemovité věci, bere východisko z nezákonných exekučních úkonů a nevychází z jedině správného základu exekuce, povolené podle § 346 ex. ř., nebylo lze mu vyhověti; nebylo toho však ani zapotřebí, poněvadž zrušením exekučních úkonů, do nichž si stěžováno, se dovolací rekurs stal bezpředmětným.

Čís. 8006.

Kdo bez koncese dopravuje osoby, nemá nároku na náhradu škody proti tomu, kdo byť i na téže trati dopravuje osoby.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1928, Rv II 713/27.)

Žalobce, podnikatel poštovních jízd na trati Dolní V.—M. domáhal se na žalovaných náhrady, ježto prý ho poškodili, zavedše autobusovou dopravu osob na trati H.—M.

Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce domáhá se náhrady škody z toho důvodu, že ho žalovaní, provozovavše podle jeho tvrzení bez úředního oprávnění na trati H.—M. autobusovou dopravu osob, poškodili v jeho prý výhradním právu k obstarávání poštovních jízd na trati mezi D. V. a M., s nímž jest spojeno též právo k dopravě osob. Bylo na něm, by předešlím dokázal, že mu příslušelo toto výhradné právo v době, za kterou náhradu škody žádá, t. j. v roce 1926. Tohoto důkazu však žalobce nepodal, jak nižší soudy právem uznaly. Neboť smlouvou o poštovní dopravě bylo sice na žalobce jakožto podnikatele ředitelstvím pošt a telegrafů přeneseno obstarávání poštovních jízd, spojené s dopravou osob, leč pod podmínkou, že si žalobce k této dopravě vymůže licenci od příslušné okresní politické správy. Podle sdělení okresní politické správy v M. bylo živnostenské oprávnění k dopravě osob na řečené trati uděleno živnostenským listem č. 20703/1920 poštmistru H-ovi, žalobce provozoval ony poštovní jízdy dříve jen jako zřízenec a teprve od oné smlouvy s ředitelstvím pošt a telegrafů, jako samostatný podnikatel. Podle téhož sdělení nebyla žalobci ještě ani dne 20. dubna 1927 udělena koncese pro dopravu osob, ježto nesložil kolkovné. Podniky periodické dopravy osob jsou podle § 15 čis. 3 živnostenského řádu živností koncesovanou a při živnosti koncesované nabývá se živnostenského oprávnění teprve udělením koncese (§ 22 živn. řádu), jež má tedy účinek konstitutivní na rozdíl od pouhého živnostenského listu, který se vydává na opověď živností volných nebo řemeslných a má účinek pouze deklaratorní (§ 13 a § 14 f živn. ř.). Neměl-li tedy žalobce v roce 1926 ještě koncese k dopravě osob, neměl ani vlastního živnostenského práva k tomu a není již proto oprávněn uplatňovati nároky na náhradu škody z toho důvodu, že prý byl v tomto právu poškozen. Na tom nemění nic okolnost, že žalobce tuto dopravu osob, jak tvrdí, provozoval se souhlasem okres-

ní politické správy, neboť tím, že mu bylo dovoleno nebo trpěno, by tuto živnost provozoval dále i jako samostatný podnikatel na základě prvotního živnostenského oprávnění, uděleného poštmistru H-ovi, nenabyl a podle zákona ani nabytí nemohl samostatného vlastního živnostenského oprávnění.

Čís. 8007.

Nájemní smlouva není nicotná, třebas jí bylo skutečně zamýšleno sloučení bytů zapovězené zákonem ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 27. dubna 1928, Rv I 576/28.)

Žalobní nárok na vyklizení vyvozovali majitelé domu z toho, že žalovaný uzavřel v roce 1923 s tehdejším vlastníkem domu smlouvu nájemní, týkající se bytů č. XIV a XIII v domě čp. 935 a sloučil oba byty v jeden proti zákazu § 1 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n., že proto dotyčná smlouva jest ve smyslu § 879 obč. zák. nicotnou a žalovaný bydlí v domě bez právního důvodu. Oba nižší soudy žalobu zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Soud odvolací vychází z toho, že jest nutno zabývat se nejprve otázkou právní, zda sloučení bytů, i když bylo s ním při uzavírání nájemní smlouvy počítáno, může mít za následek nicotnost smlouvy. Zákon ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n. zapověděl sice v § 1 slučování bytů, avšak nikde nestanovil zákaz, že by týž nájemník nemohl platně uzavřít smlouvu týkající se dvou bytů, a nebylo by ani ze stanoviska citovaného zákona závady, kdyby nájemník obou bytů užíval, aniž by byty v jeden byt určitými opatřeními sloučil. Dojde-li ke sloučení bytů, bude věcí politického okresního úřadu nebo státního policejního úřadu, by zakročil, by se sloučení bytů zrušilo a dotyčný přestupek potrestal ve smyslu § 18 zákona ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n. Týž § 18 citovaného zákona stanoví také, že v dotyčném trestním nálezu může býti zároveň stanovena lhůta, do které, kdo přestupku se dopustil, jest povinen zjednatí stav vyhovující tomuto zákonu. Odvolací soud jest proto toho názoru, že sloučení bytů, a to ani takové, na němž se smluvní strany při uzavření smlouvy nájemní usnesly, nemá vlivu na platnost smlouvy nájemní, že ji nečiní nicotnou ve smyslu § 879 obč. zák. a že zejména v projednávaném případě, kde smlouva byla uzavřena již v roce 1923 a teprve v prosinci 1927 žaloba o vyklizení byla podána, nelze právem říci, že žalovaná strana bydlí v domě bez právního důvodu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud nezaujal stanoviska k rozsudečnému závěru soudu prvního, napadenému v odvolání, že v souzeném případě nejde vůbec o sloučení bytů, nýbrž o smlouvu s dvěma různými nájemníky a o dvou